

ŠTVRTÝ DEŇ
PANNA MÁRIA MI POMÁHA OSVOJIŤ SI DUCHA CHUDOBY

Keď vidím, Matička, tvoje sochy bohato okrášlené, ozdobené kvetmi a osvetlené; keď vidím obrazy vynikajúcich maliarov, na ktorých si nádherne oblečená v hodvábe a čipkách, musím sa na chvíľu duševne ponamáhať, aby som si ťa predstavil v takom prostredí, v akom si skutočne žila... Musím si predstaviť Betlehem s dokonalou chudobou a nepokrytou zemou, s nevymaľovanými stenami, s prievanom, maštalným vzduchom...

A myslím si, aké nepravdivé sú obrazy umelcov, ktorí ozdobili zlatom tvoj belasý plášť, obklopili žiarivým jasom tvoje nemluvňa, tak, že preň nevidno jasle, ani slamu. To sú dovolené náboženské výmysly! Veď ty si naša Kráľovná a tvoji služobníci chcú zachádzať s tebou, ako so svojou najvyššou Paňou! Viem však dobre, že Betlehem nebol taký...

Nebol taký ani Egypt, ani Nazaret... Matička naša! Pán Boh ťa postavil do tvrdej školy chudoby! Dal ti zdieľať tvrdý údel tých, čo musia každý deň ťažko pracovať, aby si zarobili na každodenný chlieb... Bez práce sv. Jozefa a bez tvojej, by Božské dieťa nemohlo vyžiť. Vaše položenie bolo naozaj ťažké! Jeho nepredvídaná cesta do Betlehema s viacdňovou prestávkou a cestovnými trovami vážne zaťažilo vašu skromnú peňaženku... Pri pohľade na vás, mali ľudia dojem, že ste naozaj chudobná robotnícka rodina, ktorej peňaženka je skromne prázdna, preto majitelia nocľahárne dali prednosť bohatším zákazníkom. – Neskoršie ťa zasa sledujem na ceste do vyhnanstva. Cesta... Ó, poznáme ju dobre... Evakuovanie do neznáma. Ľudia bez prístrešia, ktorí sú nútení žobrať o chlieb a spávať pod holým nebom. Na krásne maľovaných obrázkoch som videl veľké palmy skláňať sa pri vašom prechode a ponúkať vám bohaté plody... krásnych anjelov, prinášať pokrm, aby ste nemuseli poznať ťažkosti, spojené so zásobovaním tak, ako ich poznáme my...

Nábožné výmysly, na ktoré musím chytro zabúdať. Musím si skôr myslieť, že tvoj Syn, ktorý neskoršie nasýtil celé zástupy, bol skúpy na zázraky, keď išlo o teba. Raz vyhlásil chudobných za blahoslavených.

On, ktorý si vyvolil chudobu, preto chcel, aby si ty, Panna Požehnaná, bola v prvom rade týchto blahoslavených.

On si nemal kam hlavu skloniť... Preto chcel aby si sa v poslednej chvíli obrátila na neznámych ľudí a od nich prosila drahú masť na jeho telo, ktoré mali uložiť do požičaného hrobu.

Chcel, o tom niet pochyby, aby si ty pocítila uponíženie a bolesť chudoby, aby si sa ty podobala jemu, najväčšiemu bedárovi, ktorý sa narodil na slame v úplnej opustenosti a zomrel na kríži, olúpený o všetko, aj o šaty, ktoré si mu ty vlastnoručne utkala...

Ja som sa neraz sťažoval, že si musím prácou vlastných rúk zarábať na živobytie... závidel som tým, čo majú ľahký život, tým čo neskoro vstávajú a trávajú bezcenné dni, život, v ktorom niet miesto pre Teba... A predsa, moja každodenná práca, starosť o mojich príbuzných, tvrdý každodenný život a zriekanie mi dáva právo na bývanie v Nazarete, na bývanie s tebou. Matička, viem že bohatstvo sa stáva škodlivým len vtedy, keď sa ho príliš pridriavame, a že chudoba sa stáva čnosťou len vtedy, keď ju milujeme. Duch chudoby, ktorý blahorečil tvoj Syn, nie je len zriekanie sa prepychu, zdravia, bohatstva, nezávislosti – on vyžaduje hlavne zriekanie egoizmu, pýchy, skrytej ctižiadostivosti...

Matička, ty si sa vedela zriekať všetkého, daj mi pochopiť toto oslobodenie sa od seba samého!

Zatiaľ, čo budeš bývať v mojom domčeku, nauč ma prosím uspokojiť sa s tým, ktorý sýti chudobných duchom a ktorý sa v biednom Betleheme stal navždy tvojím bohatstvom...